

Proloog

„Paluge, siis antakse teile; otsige, siis leiate teie; koputage, siis avatakse teile,“ pomises mees omaette Matteuse evangeeliumi seitsmenda peatüki seitsmendat salmi, kui peatas oma päevinäinud Ford pikapi tänava ääres suure tammepuu lähedal – ainsas kohas, kus oli veidigi võimalik leida varju taevas lõõskava kõrvetava juulipäikese eest. „Sest igaüks, kes palub, see saab, ja kes otsib, see leiab, ja kes koputab, sellele avatakse. Matteuse 7:8,“ jätkas ta pühakirja tsiteerimist, kui mootori seiskas ja end istmel mugavamalt sisse seadis.

Sellise ilmaga võrdus autos istumine praeahjus küpsemisega, kuid mees ei lasknud end sellest häirida. Tema silmad olid läbi määrdunud küljeakna naelutatud teisel pool teed paikneva lasteaia ees olevale mänguplatsile, kus kahe õpetaja valvsa pilgu all trobikond põngerjaid aktiivselt ringi siblis. Nad olid umbes kolme- või nelja-aastased, kindlasti mitte vanemad. Mees võis neid tundide viisi jälgida, unustades kõik muu ümbritseva. Isegi läbi klaasi kuulis ta nende rõõmust rõkkavaid kilkeid, mis helisesid tema kõrvus ka veel öhtul enne uinumist.

Mehe kõrvalistmel lebas valge lontis kõrvadega mängukoer, kellel olid tumepruunid ümmargused klaasist silmad ja must kõva plastmassist nina. Kaisulooma pikk karv oli pulstunud ja porisel sõiduteel vedelemisest oli tema paremal küljel tume laik, mida ei olnud ka vee ja seebiga pestes õnnestunud maha saada, kuid see ei olnudki oluline, sest lapsed ei teinud sellistest asjadest välja. Pisikestele tüdrukutele meeldisid karvased loomakesed ja just sel põhjusel oligi mees selle tänavalt üles korjanud.

Võtnud päikesest pleekinud pruunika nokkmütsi peast, tõmbas mees käeseljaga üle higise otsmiku. Ta sättis mütsi tagasi pähe ja kompas parema käega istmete vahel ringi, kuni leidis sealt veepudeli. Korgi pealtkeeramine kutsus esile vaikse sisina, kui gaseeritud vees olev süsihappegaas rõhu alt vabanes. Mees tõstis pudeli suu juurde ja neelas ahnelt mitu suurt lonksu karboniseeritud vett. Gaasimullikesed tekitasid suus kipitust ja kriipsid tema söögitoru, kuid ta ei tundnudki seda, sest kogu tema tähelepanu oli koondunud väikesele heledate juustega tüdrukule, kes püüdis liivakasti kõrval olevale kiigele ronida. Laps peatus hetkeks, vaatas tema poole ja naeratas talle või vähemalt nii mehele tundus. Võimalik, et ta kujutas seda endale ette, sest see plikatirts ei saanud ju ometi nii kaugele näha, kuid sellel ei olnudki tähtsust, sest õige pea saavad nad omavahel lähemalt tuttavaks ning siis naeratab ta talle juba päriselt.

Mees oli tüdrukukest mitu kuud jälginud ja teadis seetõttu tema kohta nii mõndagi. Tema lemmikmänguasi oli valge jännes, mida ta hommikuti enne lasteaeda minekut kallistas. Tüdruk armastas vahukomme, sest just neid pani ta praktiliselt iga kord emaga poes käies kärusse. Üle kõige meeldis talle aga kiikuda. Kui teised lapsed karglesid lasteaia hoovis ringi, turnisid atraksioonidel või mängisid liivakastis, siis tema jooksis majast välju-des kohe kiikede juurde.

Lapsele tuli enamasti järele ema, mõnel üksikul korral ka teismeline tüdruk, kes suure tõenäosusega võis olla tema vanem õde, isa ei olnud ta lasteaia läheduses kunagi näinud. Ema jäi reeglina hiljaks, jõudes siis, kui teised vanemad olid oma lapsed juba ära viinud, õde oli kohal õigeaegselt, kuid tavaliselt oli temaga kaasas üks noormees, kes tema tähelepanu rõõvis, või kui poissi ei olnud, siis oli neiu ninapidi nutiseadmes. Kui ema hoidis auto poole liikudes tütrele alati käest kinni, siis õe käsi oli kas oma kallima käevangus või hõivatud millegi telefoni tippimisega, mistõttu sörkis väikeõde tal ustavalt sabas, jäädes neist maha üksnes siis, kui jäi silmitsema mõnda mööduvat koera või kassi või kui leidis maast midagi huvitavat. Ja loomulikult teadis

mees nüüdseks selle pisipreili kohta ka kõige olulisemat asja – tema nime – Noelle.

Fotoaparaadi oli mees täna koju unustanud, kuid sellest ei olnud midagi. Tal oli Noelle'ist juba hulganisti pilte, üks ilusam kui teine. Kahtluseta oli Noelle üks kauneimad väikeseid tüdrukuid, keda ta näinud oli. Küll ta jõuab teda veel palju pildistada, kui nad ükskord koos on.

Veel mõnda aega vaatles mees, kuidas Noelle jalgadega hoogu aina juurde andis ja kiigega üha kõrgemale õhku tõusis, blondid lokid tuules lendlemas. Mees kallutas veepudelit huulile, kuid selles ei olnud enam tilkagi. Aknast sissepaistvad päikesekiired tungisid otsejoones läbi tema käes oleva rohelisest klaasist pudeli, tekitades sama värvi valgusvihu auto armatuurlauale, luues illusiooni, justkui hoiaks ta käes mõnda kallihinnalist smaragdi. Mees viskas tühja pudeli põrandale ja vaatas käekella. Tal tuli minna, kui ta tahtis jõuda kella neljaks jumalateenistusele. Punakaspruun piibel, mille nahkset kaant ehtis sissepressitud kuldse risti kujutis, lebas mängukoera juures kõrvalistmel. See oli kuulunud tema emale, kes oli iga päev pühakirja lugenud. Isegi surres oli see piibel olnud tal käte vahel, tihedalt vastu rindu surutud. Pärast ema surma oli tema selle vana püha raamatu endale saanud ning täpselt nagu ema luges ka tema seda vankumatu järjekindlusega igal hommikul ja öhtul ning kirikusse minnes võttis ta selle alati endaga kaasa.

Enne kui mees mootori käivitas, mudis ta mõlema käega oma haiget jalga, mis pikalt ühes asendis istumisest alati kangeks jäi. See oli tema jahilkäikude suurim miinus, kuid midagi ei olnud parata. Tal tuli teha seda, mida tal tuli teha. Ta pani autole käigu sisse ja hakkas mõõdukas tempos liikuma. Tänavaga lõppu jõudes pööras ta oma pikapi ringi ja tegi veel ühe tiiru ümber lasteaia, et kiikuvale Noelle'ile viimane pilk heita.

Kuumus ei olnud järele andnud, kui mees oma pikapile kiriku lähedal kohta otsis. Oma jala pärast ei saanud ta autot liiga kaugesse jätta. Tema silmad vilasid palavikuliselt ringi, kui ta närviliselt kordamööda oma niiskeid peopesi vastu pükse nühhkis. Viimane, mida ta soovis, oli jumalateenistusele hiljaks jääda. Sellega tõmbaks ta endale kõigi palvusele tulnute tähelepanu ja see oli miski, mida ta ei olnud kunagi sallinud. Ta ei talunud tähelepanu ning kõige vähem veel neid haletsevaid pilke. Ta ei oleks tohtinud sinna lasteaia juurde nii kauaks passima jääda.

Mees oli juba meelt heitmas, kui äkitselt oleks justkui tema palvetele vastatud, sest täpselt pühakoja vastas teisel pool teed vabanes üks piisavalt lai koht, kuhu tema auto mahuks. Ta parkis oma vana Fordi sealt lahkunud mikrobussi asemele ja haaras kõrvalistmelt piibli. Enne väljumist võttis ta nokkmütsi peast ja tõmbas peoga paar korda läbi oma higiste juuste. Parema meelega oleks ta mütsi pähe jätnud, kuid kirkusse ei kõlvanud peakattega minna, mistõttu tuli tal lugupidamisest jumala vastu seda reegliti austada. Tema suu kuivas, kuid tal ei olnud rohkem vett kaasas. Ta silmitses igatsevalt põrandal vedelevat tühja pudelit. Võibolla õnnestub tal pärast jumalateenistust kirikust vett saada.

„Õndsad on armulised, sest nemad saavad armu,“ korruatas mees vahetpidamata Matteuse viienda peatüki seitsmendat salmi, kui oma autoromust välja ronis ja kriuksuva ukse põnt-suga kinni lõi.

Ta ootas veidi, kuni autodevool hõredamaks jäi, ning lonkas siis oma vasakut jalga järele vedades üle tänava. See katkematu liiklusmüra ja tuututamine pani tal pea ringi käima, mistõttu seisatas ta korra. Ta hingas raskelt ja niisutas keelega huuli, enne kui oma teed jätkas. Ta oleks äärepealt läheneva auto alla astunud, kuid viimasel hetkel sai juht veel jala piduripedaalile. Jumal kaitses teda! Roolis istuv noor naine viskas mobiiltelefoni käest ja viibutas tema suunas läbi esiklaasi rusikat, kui ärritunult edasi sõitis.

Lõpuks jõudis mees üle tänava. Ta toetas end vastu tänavavalgustusposti. See palavus oli tappev. Loodetavasti leiab ta

kiriku kivist seinte vahel veidi jahutust. Ta hingeldas raskelt, kuid see ei olnud kuumusest, vaid ärevusest. Rahvarohkesse kohta minek muutis ta närviliseks. Mees sättis piibli kindlamalt kaenlasse, kui tema pilk peatus mõned meetrid eemal seisval naisel ja väikesel tüdrukul, kes imetlesid vanaaegset kirikuhoonet. Ema seletas midagi lapsele, kuid mida, seda ei olnud selle vahemaa tagant kuulda. Ning siis pööras laps pead ja vaatas tema poole. Tal olid paksud blondid juuksed, mis ei olnud täiesti sirged, vaid kergelt lainelised. Tema silmad olid suured ja ümmargused ning mehele tundus, et need olid safiirsinised. Nagu kaks kalliskivi puurisid need teda elava huvi ja teatava kahtlusega, kui tüdruk musta värvi mängukassi endale vastu rinda surus.

Kas need kaks kaunist hinge olid samuti jumalateenistusele minemas? Jõudis see mõte vaid mehel peast läbi käia, kui ema ja laps käsikäes mööda tänavat edasi hakkasid liikuma. Tüdruk vaatas veel korra üle õla ja naeratas. Mees oli kindel, et sel korral ei kujutanud ta seda endale ette, vaid see ingliske tõesti naeratas talle.

„Angel,“ tuli see nimi mehel iseenesest üle huulte, kui ta pilguga eemalduvat tüdrukukest saatis. „Sest kui te annate andeks inimestele nende eksimused, siis annab teie taevane Isa ka teile andeks. Matteuse 6:14.“

Esmaspäeva – 17. juuli – varahommikul parkis Chris oma Toyota maasturi otse Seani Subaru taha, kui nad praktiliselt ühel ajal Silver Lake Parki kohale jõudsid. Mõlema mehe näod olid sünged, kui nad politsei kollase hoiatuslindiga ümbritsetud sündmuspaiga lähedal oma autodest väljusid. Juba olid mitmed uudishimulikud möödakäijad peatunud ja koondunud väikesesse salkadesse, et jälgida õiguskaitseorganite esindajate tööd ja arutada isekeskis juhtunut, hellitades samaaegselt kindlasti lootust saada rohkem teavet toimepandud kuriteo kohta. Ei saanud välistada, et nende inimeste hulgas oli ka mõrvar ise, kes

oli tulnud tagasi oma kätetööd imetlema. Seda oli varemgi ette tulnud. Chris lasi oma teraval pilgul üle kohalolijate käia, kuid täpsemaid asjaolusid teadmata oli see praegusel ajahetkel suhteliselt lootusetu üritus, sest ega süüdlasel ei olnud ju märki otsaes. Keegi ei torganud eriliselt silma.

Kohal oli ka kaks politseiuurijat, kellest üks oligi Chrisile helistanud ja andnud teada, et suure tõenäosusega on leitud kümme päeva tagasi kadunud Noelle Tanneri surnukeha. Tüdruk otsimisega tegeles FBI. 1932. aastal Kongressi poolt vastu võetud niinimetatud Lindberghi seadus andis FBI-le volituse hakata koheselt tegelema salapäraselt kadunud või röövitud alaealiste juhtumitega, ilma et peaks ootama tavapärase 24 tunni möödumist.

Kolmeaastane tüdruk jäi kadunuks teel koju, olles koos oma vanema õega, kes tal lasteaia järel käis. Järsku oli Noelle lihtsalt haihtunud. Õde ei olnud tähelegi pannud, mis hetkel täpselt teda enam ei olnud, sest ta oli lobisenud oma poiss-sõbraga ja Noelle oli kõndinud nende selja taga. Kohe kui ta oli avastanud, et õde ei ole enam, olid nad hakanud tuldud teed tagasi lasteaia poole minema. Olles käinud paarsada meetrit, leidsid nad maast Noelle'i kinga. Mahajäänud jalats viitas röövimisele. Kui laps oleks ise vabatahtlikult kuhugi läinud, siis oleksid tal mõlemad kingad jalas olnud. Ta kindlasti vehkis jalgadega, kui ta kinni võeti ja selle tulemusena kukkuski üks king ära. Noelle Tanner rööviti ning nüüd lamas ta siin pargis. Ta ei jõudnudki tagasi koju.

Mõrv, mille lahendamine neil ees seisis, oli kõige raskemate killast, kuna ohvriks oli laps. Ükski mõrvajuurdlus ei olnud kunagi kerge, kuid vägivaldsel teel võetud elu, mis ei olnud praktiliselt veel alatagi saanud, andis juhtumile hoopis teistsugused mõõtmed. Selleks ei saanud kunagi valmis olla, ükskõik kui karastunud või suure kogemuste pagasiga uurija ka ei oleks. Mõne asjaga ei ole võimalik harjuda, veel vähem leppida, eriti kui ollakse ise lapsevanem. Isegi väga hea psühholoogiline ettevalmistus, mis oli üks osa föderaalagentide põhjalikust välja-

õppest, ei suutnud muuta inimest immuunseks selliste olukordade suhtes. Meeleheitlik soov selle teo toimepanija iga hinna eest võimalikult ruttu kinni püüda võis paratamatult hakata teatud ulatuses mõjutama professionaalsust ja seeläbi ka objektiivsust.

Chris ja Sean lähenesid pargipingile, mille taga maas lebas pisike elutu keha. Lapse kõrval oli kükakil kohtuekspert Trent Brenwick. Chrisi pilk peatus ainsal kohal viibival naissoost politseinikul, kes seisis meetri kaugusel Brenwickist. Nooruke korrakaitsja, kes pealtnäha võis ise olla alles hiljuti politseiakadeemia lõpetanud ja kes kohe kindlasti ei olnud pidanud varasemalt nii jubedale vaatepildile tunnistajaks olema, tundis end silmanähtavalt ebakindlalt. Saanud politseiniku vormi rinnaesiselt teada tema nime, küsis Chris: „Ohvitser LeRoy, kas te olite esimene, kes siia kohale jõudis?“

Tessa LeRoy noogutas. „Jah. Mina ja minu paarimees ohvitser Graham olime esimesed.“ Ta viipas käega veidi eemal seisvale meessoost politseinikule.

„Kes ta leidis?“ esitas Chris järgmise küsimuse.

„Juhuslik mööduja. Üks noorem mees, kes oli tulnud varahommikul parki jooksmas,“ vastas LeRoy. „Rick Nolan. Ta oli lootnud, et laps on veel elus. Ta oli otsinud tema randmelt pulssi.“

„Seega ta liigutas teda, muutis surnukeha asendit,“ järeldas Chris.

„Üksnes käte asendit,“ sõnas LeRoy. „Laps oli lebanud selili, käed kõhul või rinnal. Mees ei suutnud täpselt meenutada, sest oli ähmi täis läinud, kui tüdrukut märkas. Uurijad politseist juba vestlesid temaga.“

Chris tahtis selle mehega kindlasti ka ise rääkida. Tervisejooksja või mõrvar – Rick Nolan võis olla mõlemat.

Mitte kaugel Chrisi kinganinast lebas maas mullasel pinnal kuldne pudelikork, millel oli Perrier' logo. Ei jäänud muljet, nagu oleks see siin väga pikka aega vedelenud. Seda, kas selle oli jätnud endast maha see elajas, Chris veel ei teadnud, kuid ühtki võimalikku asitõendit ei tohtinud kahe silma vahele jätta.

Chris oli niivõrd keskendunud oma leiule ega tõstnud sellel isegi murdosa sekundiks silmi, justkui kartes, et see võib sel juhul haihtuda, kui andis lähemale tulnud LeRoy paarimehele käsu: „Korjake see üles!“ Seejärel läks ta pingi kõrval oleva prügikasti juurde ja heitis sinna pilgu. Seal ei olnud midagi peale tühja rohelisest klaasist 750-milliliitriise mineraalvee pudeli, mille etiketil ilutses brändi nimi Perrier ja sellel pudelil puudus kork. Chris oli enam kui kindel, et just selle konkreetse pudeli kork oligi seal pingi taga maas.

Poetanud pudelikorgi minigrip kotti, jäi politseinik kannatlikult meetri kaugusele seisma, olles valmis föderaalagendi järgmisteks korraldusteks.

Chris võttis taskust latekskindad ja tõmbas need endale kätte, enne kui prügikastist asitõendi ise välja õngitses. Kui meil on õnne, siis saame siit sõrmejäljed või DNA ning kui meil veelgi enam veab, siis on ka nende omanik süsteemis, mõtles Chris. Ta ei uskunud, et see pudel oli Rick Nolani oma. Kes võtaks jooksma minnes kaasa klaasist pudeli? Kuid see küsimus tuli igal juhul Rick Nolanile esitada.

Kui Trent Brenwick püsti tõusis ja kõrvale astus, nägi Chris, et laps oli ihualasti. Tema blondid juuksed olid lahtiselt ümber pea. Tal tundus olevat kaela ümber mingi valge pael. Chris silmitses seda väikest tüdrukut, kes oli umbes sama vana kui tema tütar, ainult et erinevalt tema lapsest ei saa Noelle Tanner enam kunagi vanemaks.

„Issand jumal!“ vormisid Chrisi huuled hääletu lause. Tema hingamine kiirenes, samas kui tema süda oleks justkui löögi vahele jätnud. Suvesoojusest hoolimata laskus jääne külmus mööda tema selgroogu alla. Chris tundis, kuidas tema silmad kipitasid ja miski pitsitas kurgus, sundides teda korduvalt neelama. Ta pööras hetkeks pea kõrvale, et end koguda.

Sean pani Chrisile kae õlale. Ta sai aru, mis paarimehel meeles mõlkus. Sean oli ka ise isa. See siin oli iga vanema õudusunenägu. Seanil oli kaks teismelist poega, kuid see väike tüdruk

oli väga sarnane Chrisi tütrele Alexandrale. Oli täiesti loomulik, et see lõi Chrisi rivist välja.

„Mine räägi sina Brenwickiga. Ma vaatan ise selle koha siin üle,“ pakkus Sean.

Chris tõstis pilgu ja vaatas paarimehele otsa. Tema silmad läikisid oluliselt rohkem kui tavaliselt. „See on minu töö samamoodi. Nii et asume tööle ja saame selle raisa kätte,“ lausus ta otsusekindlalt, kui seadis sammud Noelle Tanneri surnukeha juurde.